

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 710/2014-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. G., zastúpeného advokátkou Mgr. Evou Garovou, Prievozská 2/B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1, práva podnikat' v zmysle čl. 35 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 182/2013 z 28. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. G. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2013 doručená A. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1, práva podnikat' v zmysle čl. 35 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu

k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 182/2013 z 28. júna 2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 117/93-452 z 18. januára 2013 o uložení povinnosti sťažovateľovi vrátiť preplatok vyplatenej odmeny vo výške 8 082,99 € na účet okresného súdu za povinné zastúpenie klienta.

2. Vlastnou lustráciou ústavný súd zistil, že obsahovo súvisiace predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 je predmetom sťažnosti sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 487/2013 (sťažnosť bola 3. októbra 2013 prijatá na ďalšie konanie), o ktorej ešte nebolo rozhodnuté. Prípadným meritórnym rozhodnutím sa však v tomto konaní ústavný súd záväzným spôsobom vyjadrí k základnej otázke aj pre posudzované konanie, v ktorom je výška odmeny sťažovateľa za poskytnutie právnych služieb v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 117/93 a v závislosti od tejto výšky sa posúdi aj nárok štátu na (ne)vrátenie časti tejto odmeny, ktoré je posudzované ako rozdiel medzi odmenou, ktorá bola sťažovateľovi vyplatená vo výške 8 405 €, na základe rozhodnutia krajského súdu z 28. augusta 2009, ktoré ale bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 24/2010 z 8. apríla 2010, a výškou odmeny v sume 332,01 € určenej rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011, ktoré je predmetom konania na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 487/2013.

3. Pred tým, ako ústavný súd pristúpil k vecnému posúdeniu ústavnej sťažnosti, bol povinný skúmať, či sťažnosť spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané procesné podmienky jej prejednatelnosti. Ústavná sťažnosť totiž tvorí procesný prostriedok na ochranu zaručených základných práv a slobôd, ktorý je voči ostatným prostriedkom, ktoré jednotlivcovi slúžia na ochranu jeho práv, vo vzťahu subsidiarity podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Atribút subsidiarity ústavnej sťažnosti má jednak dimenziu formálnu a jednak dimenziu materiálnu. Na jednej strane sa subsidiarita ústavnej sťažnosti odráža v požiadavke vyčerpania všetkých prostriedkov pred jednotlivými orgánmi verejnej moci, ktoré právny poriadok jednotlivcovi poskytuje, čo nachádza výraz v inštitúte neprípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Na druhej strane má princíp subsidiarity aj dimenziu materiálnu, z ktorej vyplýva, že dôvodom

sťažnosti sú samotné kompetencie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), teda orgánu, ktorý poskytuje ochranu základným právam jednotlivca len vtedy (ultima ratio), ak tieto neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci, v tomto prípade všeobecnými súdmi.

4. Nie je totiž dôvod na to, aby ústavný súd – v rozpore s už popísaným princípom subsidiarity, ako aj v rozpore s princípom minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov – do doby, než bude právoplatne rozhodnuté o konečnej výške odmeny pre sťažovateľa, v tejto veci meritórne (paralelne alebo následne) rozhodoval. Nie je ani dôvod na to, aby ústavný súd toto konanie prerušil a vyčkával so svojím rozhodnutím až do opätovného vydania právoplatného rozhodnutia o výške odmeny sťažovateľa, lebo sťažovateľ môže podať v posudzovanom prípade návrh na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) OSP vo svetle dôvodov právoplatného rozhodnutia o výške jeho odmeny. Obnovou konania sa v rámci všeobecného súdnictva vytvorí dostatočný procesný priestor pre ochranu základných práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, uplatnených v tomto konaní, v duchu zásady minimalizácie zásahov ústavného súdu do rozhodnutí všeobecných súdov.

5. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že sú splnené podmienky § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Preto na neverejnom zasadnutí senátu ústavnú sťažnosť odmietol pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2014